

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
118-0-Увп-06-000-014
Бања Лука, 30.8.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића, Фикрета Кршлаковића, Драгослава Лукића и Биљане Томић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби М. П. из Б. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику Р. Р., адвокату из Т., против рјешења туженог Министарства број 01-364-224/04 од 12.10.2005. године, у предмету издавања дозволе за грађење, одлучујући по захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда Требиње, број У-107/05 од 14.12.2005. године, у сједници вијећа одржаној дана 30.8.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, укида се рјешење Окружног суда Требиње број У-107/05 од 14.12.2005. године и предмет враћа том суду на поновни поступак.

Образложење

Побијаним рјешењем одбачена је тужба против напријед означеног оспореног акта, коју је у име М. П. из Б. поднио Р. Р., адвокат из Т. – са образложењем да подносилац тужбе није на позив суда у датом року доставио пуномоћје, којим га М. П. овлашћује на подношење те тужбе.

У благовременој жалби, поднесеној по адвокату Р. Р., којој је овај суд дао правни третман захтјева за ванредно преиспитивање тог рјешења у смислу одредаба члана 19. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), као важећег закона у вријеме подношења те тужбе, наводи се да се: тужба "не може одбацити због неуредности – због непостојања пуномоћства"; да одредбе члана 28. ЗУС-а регулишу отклањање недостатака у тужби због непотпуности и неразумљивости "који се односе на садржај и прилоге исте, а став 2. истог члана утврђује да ће, у случају да се не поступи у складу са упутом суда и не уклоне недостаци тужбе", ако су они такви да спречавају рад суда, да ће суд такву тужбу одбацити као неуредну, али само у случају ако не нађе да је оспорени управни акт ништав; да из побијаног рјешења не произилази да су "испуњена оба услова за поступање суда" на начин како је то учињено; да је суд "незаконито примијенио одредбу члана 336. став 3. ЗПП-а", јер да њена примјена долази у обзир само кад је тужба неразумљива; да се у случају недостатка пуномоћја примјењују одредбе члана 309. став 3. и 4. тога закона, које не дају овлашћење суду "за одлучивање као у побијаном рјешењу"; да је пуномоћје приложио уз свој поднесак од 16.11.2005. године и у том поднеску изричито навео да се у прилогу доставља "генерална пуномоћ за заступање", па да је очигледно у питању грешка "у манипулацији" са

тим поднеском "којом приликом је загубљено пуномоћство"; да је у таквој ситуацији суд био дужан да га позове да достави пуномоћје или да позове "странку – тужиоца... да исте радње накнадно одобри и уједно изјави да ли се сама заступа или путем пуномоћника". Предлаже да се то рјешење укине.

Размотривши побијано рјешење и захтјев, у смислу одредаба члана 48. ЗУС-а, као и цјелокупне списе претметног управног спора, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Неспорна је чињеница да уз тужбу у овом управном спору није поднесено пуномоћје лица у чије име је она поднесена (М. П.). У таквој ситуацији, нижестепени суд је правилно поступио када је позвао подносиоца тужбе (адвоката Р. Р.) да такво пуномоћје достави у датом остављеном року и при том га упозорио на посљедице пропуштања извршења те обавезе. Из списка предмета произилази да је тај позив адвокату Р. Р. уручен 10.11.2005. године и да је потом услиједио поднесак адвоката Р. од 16.11.2005. године у којем се, између осталог, наводи да доставља "генералну пуномоћ за заступање". На великом пријемном штампилу, отиснутом на том поднеску, стоји да је он примљен у једном примјерку са четири прилога. А ти прилози су: поднесак тужиоца насловљен првостепеном органу, туженој страни и инспекцији од 16.4.2004. године, затим заједничка фотокопија (на једном листу) потврда о пријему пошилики од 20.4.2004. године, на којима су као примаоци означени првостепени управни орган (пријемни број пошилике: 4272) и тужена страна (пријемни број: 4271), те два примјерка пожурнице тужиоца од 31.10.2005. године, учињене по адвокату Р. Р. првостепеном органу на број 07-361-278/03. Ако би се само то имало у виду, онда би заиста слиједило да пуномоћје није достављено у датом року.

Међутим, у списима предмета налази се фотокопија пуномоћја датираног са 18.10.2001. године, са овјереним потписом М. П. од 1.9.2003. године, којим он овлашћује Р. Р., адвоката из Т., између осталог, да га "заступа у цијелости у свим правним пословима и предузима све потребне правне радње пред судовима, органима управе и трећим лицима". На том пуномоћју стоји отисак малог пријемног штампилца нижестепеног суда, гдје стоји да је оно примљено 29.12.2005. године, а ту је и потпис овлашћеног радника суда. Како с тим у вези нема никаквог пропратног акта, остаје потпуно нејасно како се и када то пуномоћје нашло у списима предмета, а с тим у вези отвара се и питање тачности датума његовог примитка у суд. У таквој ситуацији било је неопходно да нижестепени суд да накнадно објашњење те чињенице у смислу одредаба члана 215. став 2. Закона о парничном поступку, а према потреби да изведе и одговарајуће доказе у том правцу. Како је то изостало, није могуће испитати ни правилност побијаног рјешења, па се из тог разлога захтјев уважава, тако што се то рјешење укида и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак. Дакле, овај суд налази да је остварен разлог повреде правила поступка из члана 19. став 2. ЗУС-а, која је могла бити од утицаја на рјешење ствари, па се отуда захтјев уважава на основу одредаба члана 49. тога закона.

Иначе, овај суд налази да су остали наводи захтјева неосновани. Наиме, тужба у управном спору је прва радња странке (тужиоца), односно његовог пуномоћника, којом се покреће поступак. Ако лице, које је себе означило

пуномоћником странке, у чије име је тужба поднесена, није правоваљано приложило правоваљано пуномоћје за заступање у тој ствари или макар за подношење тужбе, онда суду не преостаје друго, већ да поступи на начин како је то учинио нижестепени суд у овом управном спору, дакле да тужбу одбаци као неуредна на основу одредаба члана 336. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, у тој ситуацији не би дошла у обзир примјена члана 309. став 4. тога закона, којим је одређено да ће суд укинути парничне радње које је лице које се појављује као пуномоћник без пуномоћја, предузела, ако те радње странка није накнадно одобрила. Ово из разлога што суд није у у правној могућности да укида тужбу, већ само да је одбаци као неуредну. С друге стране, суд није дужан да позива странку на изјашњење да ли одобрава радње предузете од другог лица без пуномоћја, али њој остаје право да то учини и без позива.

Што се тиче приговора да је суд био у обавези да претходно утврђује да ли је оспорени акт ништав, јер да без тога није могуће одбацивање тужбе, овај суд налази да је он такође неоснован. Наиме, ако суд нађе да такав акт није ништав, није у обавези да то посебно образлаже, осим ако је у том правцу истакнут приговор у тужби.

У поновљеном поступку нижестепени суд је у обавези да претходно утврди да ли је пуномоћје М. П., које се налази у списима предмета, достављено уз поднесак адвоката Р. Р. од 16.11.2005. године, односно у року одређеном у позиву од 10.11.2005. године или накнадно, по протеклу тога рока, те да, зависно од тог утврђења, одлучи о даљем току поступка. Узгред се напомиње да пуномоћје може бити поднесено и у фотокопији, у смислу одредаба члана 335. Закона о парничном поступку.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић